

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 10.

říjen 2026

Obsah: V. Tylová Stopy poslušnosti, Mystika mládí, Bez kontur, Čtyřlístky pro lásku, Marně obchází světem..., Sv. Kateřina Modlitba o utrpení, Toto se modlí, Jak jsem potkal ďábla, Mystika stáří, Brněnská akademie duchovního života Patrika Kužely OP mučedníka osvietimského

STOPY K POSLUŠNOSTI

NA HOLI MOŽÍŠE HAD Z MĚDI
S BIBLICKOU PŘEDPOVĚDÍ.
Z PROROCKÝCH ŽALMŮ,
ZE STRÁNEK ZNÍ NÁZNAKY A RÉBUSY.
IZÁK VŠAK ZEMŘÍT NEMUSÍ.
BUDE SE OBĚTOVAT JINÝ BERÁNEK.
JDE NÁROD VYVOLENÝ
S DVANÁCTI KMENY
KLIKATĚ, NAMÁHAVĚ, VZPURNĚ, NEJISTĚ,
DO POUŠTĚ, VYHNANSTVÍ A DO ZÁKRUT.
VRACÍ SE PŘES MOABKU RŮT,
AŽ STANE NA MÍSTĚ,
JEŽ NENÍ NAHODILÉ.
AŽ DOJDE CÍLE.

Vlasta Tylová

"KTERÉ ZVÍŘE TU NADĚLA
TAK STRAŠNÉ STOPY?"

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Jaké plody obdrží ti, kdo se začínají pozvedat z vin kvůli strachu z trestu a chtějí dosáhnout milosti. Je hodně těch, kdo unikají smrti způsobené smrtelným hříchem ze strachu před trestem: to je všeobecné volání, jak jsem ti řekl.

Jaké plody tedy takový člověk obdrží? Kdo začne vyhazovat nečistotu z domu své duše, činí svůj svobodný úsudek nástrojem strachu z trestu. Když svou duši očistí od viny, získává pokoj svědomí a začíná otevírat cit duše a zrak intelektu, aby spatřil své místo, protože do té doby, než se uprázdnil, viděl jen to, které páchne mnoha různými hříchy. Začíná se mu dostávat útěchy, protože červ svědomí setrvává v klidu, jako by čekal, až obdrží pokrm ctnosti.

Stejně jako člověk, jehož žaludek se uzdravil, dostává po vyzvracení špatného jídla znovu chuť k jídlu, tak i tito lidé očekávají, že jim ruka svobodného úsudku spolu s láskou k pokrmu ctností prostře stůl, protože u prostřeného stolu se jí.

Tak tomu skutečně je, a duše prožívající prvotní bázeň a očišťující svůj cit přijímá druhý plod, totiž **druhý stav slz**, v němž duše s citem lásky začíná

zařizovat svůj dům ctnostmi. Duše je sice ještě nedokonalá, ale pozvedla se z bázně, dostává se jí útěchy a potěšení, protože její láska byla potěšena mou Pravdou, která je láska sama. A pro potěšení a útěchu, kterou ve mně duše nachází, začíná velmi něžně milovat a cítí sladkost mé útěchy nebo útěchy, kterou jí kvůli mně poskytují tvorové.

Onen Člověk se cvičí v lásce v domě své duše, do něhož vstoupil potom, co ho bázeň vyčistila, a začíná se mu dostávat plodů mé božské dobrotivosti, jež mu dům jeho duše poskytl. Vstoupil do lásky ke ctnostem, a proto může vlastnit: začíná přijímat a okoušet mnoho rozmanitých plodů útěchy. Jestliže vytrvá až do konce, může si postavit stůl: to znamená, že jeho duše přešla z bázně do lásky ke ctnostem a přistupuje k jejímu stolu.

Když dospěje k **třetímu stavu slz**, staví si stůl nejsvětějšího kříže do srdce a duše. A když si ho tam postavil, nachází na něm pokrm sladkého a láskyplného Slova – znamená mé cti a vaši spásy, pro niž bylo tělo mého jednorozeného Syna probodeno a dáno vám za pokrm. Tehdy se duše začíná sytit úctou ke mně a spásou duší s nenávistí ke hříchu a lítostí nad ním.

Jaký plod obdrží duše v tomto stavu slz? Povím ti to: obdrží sílu založenou na svatě nenávisti ke své vlastní smyslnosti spolu se sladkým plodem pravé pokory, s trpělivostí, která odnímá všechno pohoršení a zbavuje duši veškeré bolesti, protože nožem nenávisti zabila svou vůli, v níž všechna bolest spočívá. Totiž jenom smyslná vůle se pohoršuje nad nespravedlnostmi, pronásledováním a nad odnětím duchovních a časných útěch, jak jsem ti už řekl, a tak dospívá k netrpělivosti.

Ale protože vůle je mrtvá, duše začíná s plácem a něžnou touhou okoušet ovoce slz sladké trpělivosti.

Tento velmi libý plod je sladký pro toho, kdo ho okouší, a je milý mně, protože ten, kdo hojí, okouší sladkost, přestože se nachází v hořkostech! V čase pronásledování se mu dostává pokoje; když se moře bouří a nebezpečné větry bičují lodičku duše mohutnými vlnami, je klidný, pokojný a neutrpí žádné újmy, protože svou loďku přikryl sladkou vůlí Boží, od níž přijal oděv opravdové a vroucí lásky, pod který žádná voda nepronikne.

Trpělivost

Nejmilejší dceruško, tato trpělivost je královnou sídlící ve skalní pevnosti. Vítězí a neprohrává, není sama, doprovází ji vytrvalost, je míchou lásky. Ona odhaluje, zda je oděv lásky oděvem svatebním, či nikoli – odhaluje, zda je poškozen nedokonalostí, která se ihned projeví jejím opakem: netrpělivostí.

Všechny ctnosti lze někdy skrýt nebo vydávat za dokonalé, přestože dokonalé nejsou, ale trpělivosti se žádná neskryje. Když je totiž v duši tato sladká trpělivost, mícha lásky, zjevuje, že všechny ctnosti jsou živé a dokonalé; a pokud tu není, zjevuje, že všechny ctnosti jsou nedokonalé a dosud nedospěly ke stolu nejsvětějšího kříže, kde se trpělivost počíná v sebepoznání a poznání mé dobrotivosti v oné duši a kde se rodí ze svatě nenávisti a je pomazána opravdovou pokorou.

Této trpělivosti není odnímán pokrm úcty ke mně a touhy po spásě duší; naopak, živí se jimi neustále, a to je pravda. Povšimni si jí, nejmilejší dcero, u svatých a slavných mučedníků, kteří se posilovali pokrmem duší. Smrt jim

přinášela život: křísili mrtvé a zaháněli temnoty smrtelných hříchů. Svět se jim přes veškerou svou velikost a slavné panovníky se vši jejich mocí nedokázal ubránit díky této královně, sladké trpělivosti. Tato ctnost je jako lampa postavená na podstavec.

Toto je slavný plod přinášený slzami duše, která dosáhla lásky k bližnímu a která stoluje spolu s obětovaným neposkvrněným Beránkem, mým

jednorozeným Synem. Trpí mučivou a úzkostnou touhou a nesnesitelnou bolestí, způsobovanou tím, že já, její Stvořitel jsem urážen. Tato bolest ji však nezkrušuje, protože láska spolu s pravou pokorou zabila veškerou bázeň a sebelásku, které působí utrpení; je to naopak bolest útěšná, jen nad mou urážkou a nad újmou, která byla způsobena bližnímu. Tato bolest vyrůstá totiž z lásky, a proto duši posiluje. Duše se z ní těší, protože je znamením, že jsem v ní přítomen svou milostí.

Slzy sjednocení

Mluvil jsem o plodech třetích slz. Následuje **čtvrtý** a poslední **stav slz** spojujících člověka se mnou a ten, jak jsem ti řekl, není od třetího stavu oddělen, nýbrž je s ním spojen, jako je láska ke mne spojena s láskou k bližnímu: navzájem se obohacují. Ale tento stav se natolik rozvinul, že přerostl do čtvrtého, v němž duše nejen všechno trpělivě snáší, jak jsem ti říkal, ale radostně po tom touží, takže opovrhne každým potěšením, ať přichází odkudkoliv, jen aby se mohla připodobnit mé Pravdě, ukřižovanému Kristu. Takový člověk obdrží jeden z plodů pokoje duše, spojení s mou sladkou božskou přirozeností, v níž prostřednictvím smyslového vnímání okouší mléko. Jako dítě pokojně spočívá na matčiných prsou a s bradavkou v ústech saje prostřednictvím těla mléko, tak i duše dosáhnuvši tohoto posledního stavu drží svatou touhou tělo ukřižovaného Krista, to znamená následuje jeho učení a kroky, neboť ve třetím stavu dobře poznala, že nemá chodit ke mně, Otci, protože do mne, věčného Otce, nemůže na rozdíl od mého milovaného Syna, milého a sladkého Slova, proniknout žádná bolest. A vy se bez bolesti nemůžete obejít, vaše ctnosti musejí být přezkoušeny a musíte jich dosáhnout velkým úsilím. Tento Člověk tedy spočinul na hrudi ukřižovaného Krista, protože tam je láska, a tak si přitáhl mléko ctnosti, a zakoušel na sobě život v milosti, která dává ctnostem sladkost. To je pravda, ctnosti nebyly sladké samy o sobě, nýbrž proto, že byly učiněny a spojeny ve mně, božské lásce, aby duše nijak nehleděla na svůj prospěch, ale jenom na to, aby mi vzdávala úctu a usilovala o spásu duší.

Pohled, milá dcero, jak sladký a slavný je tento stav, v němž duše dosahuje spojení na hrudi lásky, které nikdy nedojde mléko; nikdy od ní neodtrhne svá ústa. Tak této duši nikdy neschází ani ukřižovaný Kristus, ani já, věčný Otec,

ktvého nachází tak, že okouší nejvyšší věčné božství. Kdybyste viděli, jak se zvětšují síly této duše! Její paměť se naplňuje neustálou vzpomínkou na mne a láskou k sobě přitahuje má dobrodiní nejen jejich důsledky, ale cit mé lásky, kterou jsem jí v nich dal, a zejména dobrodiní stvoření, neboť vidí, že jsem ji stvořil ke svému obrazu a podobě. V prvním stavu, jak jsem ti říkal, jí toto dobrodiní dalo poznat trest nevděčnosti, který následoval, a proto se pozvedla z bída v dobrodiní Kristovy krve, v níž jsem vás znovu stvořil v milosti a vaše tváře umyl od malomocenství hříchu. Tehdy duše dosáhla druhého stavu: okoušela milost mé lásky a lítost nad vinou, v níž, jak viděla, se mi natolik zprotivila, že jsem ji potrestal na těle svého jednorozeného Syna.

Poté dosahuje Ducha svatého, který upevnil a stále upevňuje duši v pravdě. Kdy duše toto světlo obdrží? Když v prvním a druhém stavu pozná na sobě samé moje dobrodiní. Tehdy se jí dostane dokonalého světla, poznává pravdu o mně, věčném Otci, totiž to, že jsem ji stvořil z lásky, abych jí dal věčný život. To je pravda a zjevil jsem vám ji krví ukřižovaného Krista. Duse tuto pravdu poznala a zamilovala si ji, a zdali je její láska čistá, se pozná podle toho, že miluje to, co miluji já, a nenávidí, co nenávidím já. Tehdy se nachází v srdci lásky k bližnímu.

Na této hrudi se tedy paměť naplňuje a ztrácí veškerou nedokonalost, protože si pamatuje a uchovává v sobě mé dobrodiní. Intelekt obdržel světlo: vzhledem do paměti poznal pravdu, protože se zbavil slepoty sebelásky, a zůstal na výsluní ukřižovaného Krista, v němž poznal Boha a Člověka.

Kromě tohoto poznání se díky navázanému spojení pozvedá ke světlu, které nezískává ze své přirozenosti, jak jsem ti říkal, ani cvičením ve ctnostech, ale z milosti udělené mou sladkou Pravdou, jež neopovrhne horoucí touhou ani úsilím, které mi obětoval. Tehdy se cit, který následuje intelekt, s naprosto dokonalou a vroucí láskou sjednocuje se mnou. A tomu, který by se ptal, kdo je tato duse, bych odpověděl: je mým druhým já díky tomu, že je se mnou sjednocena láskou.

Jaký jazyk by dokázal vypovědět výjimečnost tohoto posledního stavu spojení a rozmanitost plodů, které v něm člověk obdrží, když se naplní všechny tři síly jeho duše? To je sjednocení vyhlášené Slovem, mou Pravdou, o němž jsem se ti zmínil u tří hlavních stupňů. Jazyk to nedokáže vyjádřit, ale dobře vám to zjevují svatí učitelé církve, osvícení tímto slavným světlem, s kterým čtou svaté Písmo.

Máte slavného Tomáše Akvinského, jehož poznání se zakládá víc na modlitbě, pozvednutí mysli a světlu rozumu než na lidských znalostech. On byl jedním ze světél, která jsem zasadil do mystického těla svaté Církve, abych tak rozptýlil temnoty omylu. A pohled na svatého Jana Evangelistu, kolik světla získal na drahocenné hrudi Krista, mé Pravdy! Jak jasné bylo světlo, které získal, a jak dlouho s ním hlásal evangelium!

Tak bychom mohli pokračovat dál, každý z nich vám ho zjevil jiným způsobem. Ale niterné vnímání, nevýslovnou sladkost a dokonalé sjednocení bys vypovědět svým jazykem nemohla, protože je konečný. Snad to chtěl říci Pavel slovy: „*Oko nedokáže spatřit, ucho slyšet ani srdce pomyslet, jaké potěšení a jaké dobro je připraveno pro duši, která mi slouží v pravdě.*“ Jak nanejvýš sladké je pro duši přebývat v dokonalém sjednocení se mnou!

Nepřekáží jí totiž její vůle, protože se se mnou stala jedno. Vydává vůni do celého světa, jakožto plod ustavičných a pokorných modliteb: tato vůně touhy volala po spáse duší a mocně, avšak bez lidského hlasu, volá před mým božským majestátem.

To jsou plody sjednocení, které duše požívá v tomto životě, v posledním stavu, jehož dosáhla velkým úsilím, slzami a potem. Tak s opravdovou vytrvalostí přechází ze života milosti k tomuto sjednocení, které ačkoli je ještě nedokonalé, je dokonalé co do milosti. To platí, dokud je duše připoutána k tělu, protože v tomto životě se nemůže nasytit tím, po čem touží. Je také svázána zvráceným zákonem, který byl sice usmán citem ctnosti, ale není mrtev, a proto se může znovu vzchopit, kdyby se ctnost z duše vzdálila. Proto ono sjednocení nazývám „nedokonalým“. Ale toto nedokonalé sjednocení vede k přijetí trvalé dokonalosti, která duši nemůže být žádným způsobem odňata, jak jsem ti vysvětloval ohledně blažených duší. Tehdy ve mně okouší spolu s těmi, kdo jej okoušejí plně, věčný život, nejvyšší a věčné dobro, protože já nikdy nekončím. Tyto duše obdržely věčný život, na rozdíl od těch, kteří obdrželi plod svého pláče, věčnou smrt. Tyto duše dospěly od pláče k radosti a obdržely život trvajícím na věky spolu s plodem slz a vroucí lásky: před mou tváří volají a obětují za vás slzy ohně, jak jsem ti řekl.

Pověděl jsem ti o všech stupních slz, o jejich dokonalosti a o plodech pláče, které duše dostávají: dokonalí obdrží věčný život a bezbožní věčné zatracení.
/svatá Kateřina Seinská Dialog/

+++

STOPY K POSLUŠNOSTI II

VŠECHNY TY CESTY VEDOU K OČISTĚ
VE VYKUPITELSKÉM DÍLE.
NEŽ NASTALA TA CHVÍLE,
SMĚR NEBYL BEZ KRUŠNOSTI.
SBÍHÁ SE K POSLUŠNOSTI.
FALEŠNĚ BOHA NEDOLÍBIT,
VYHNOUT SE NÁSTRAHÁM,
MINOUT SE S KLAMEM,
POSLUŠNOST BOHU SLÍBIT
ZNAČÍ JÍT TAM, KAM ABRAHAM.
JÍT S ABRAHAMEM.
OD HORY MORIA
JDE PŘÍMKA K JMÉNU MARIA.

Vlasta Tylová

+++

BI. RAMON LULL KNIHA O PŘÍTELI A MILÁČKU

200. Bylo zatmění na nebi a temnoty na zemi a při tom si Přítel vzpomněl, že hřích byl dlouho vzdálil jeho Miláčka od jeho vůle, pro které vzdálení temnoty zapudily jasnost jeho rozumu, kterouž jasností zjevoval se Miláček svým milencům.

201. Vešla láska do Přítelova srdce a Přítel se jí ptal, co by chtěla. A láska mu řekla, že přišla k němu, aby ho tak ošetřovala a chovala, by v hodině smrti mohl zvítězit nad svými smrtelnými nepřáteli.

202. Stonala láska, když zapomněl Přítel na svého Miláčka, a rozstonal se Přítel, neboť když se byl na to rozpomenul, dal mu Miláček jeho trápení, úzkosti a zemdlení lásky.

203. Nalezl Přítel člověka, jenž umíral bez lásky. Zaplakal Přítel nad urážkou, která se stala Miláčku ve smrti tohoto člověka, jenž umíral bez lásky; a řekl tomu člověku, proč bez lásky umírá? I odpověděl, že proto, poněvadž neměl někoho, kdo by mu byl dal vědomost o lásce, aniž koho, kdo by ho vychoval jako milence. A proto Přítel zasténal v pláči a řekl: O zbožnosti! Kdy budeš větší, aby vina byla menší a Miláček můj aby měl hojné, horlivé a nadšené ctitele i milence, kteří by neváhali chváliti jeho vznešenost?

204. Zkoušel Přítel lásku, zda by mohla vydržeti v jeho srdci, aniž by vzpomínala na jeho Miláčka, i přestalo srdce jeho myslet i oči jeho slzeti, i zničila se láska a zůstal Přítel zmaten a ptal se lidí, zda byli spatřili lásku.

205. Láska a milování, Přítel a Miláček se spojili tak usilovně v mém Miláčku, že jsou jedinou skutečností ve své podstatě a různými věcmi jsou Přítel a Miláček a shodují se bez jakékoli protivy a rozdílu v podstatě. A proto je Miláček milování hoden nade všechny jiné lásky.

206. — Řekni, šílený, proč máš tak velikou lásku? — Odpověděl: Poněvadž dlouhá a nebezpečná je cesta, po níž jdu hledat svého Miláčka, a sluší se, abych ho hledal s velikou vírou a s horlivostí spěchal: a tyto všechny věci nemohu plnit bez veliké lásky.

207. Přítel bděl, lačněl, plakal, dával almužny a chodil po cizích zemích, aby mohl pohnout vůlí svého Miláčka, by láskou roznítil své poddané, by ctili jeho důstojnost. Ale uvažoval Přítel, že není to přirozeností vody, aby hřála nebo vystupovala do výše, není-li dříve ohřívána; a proto volal na Miláčka, aby ráčil zahrát láskou jeho putování, jeho almužny a posty, aby tak mohl vyplnit, co si přál.

208. Poutník nějaký nalezl Přitele, jak zpíval a říkal: — Kdyby nestačila láska Přítelova k tomu, aby pohnula jeho Miláčka k slitování a odpuštění, stačí láska Miláčkova, aby dala svým tvorům milost a požehnání.

216. Láska se dala tomu, kdo ji chtěl, a protože mnoha lidem se nedala a milence silně nejala, ačkoli k tomu měla nařízení i volnost, proto si Přítel na lásku stěžoval a obžaloval ji u svého Miláčka. Ale láska se vymlouvala slovy, že není proti svobodné vůli, poněvadž velikou zásluhu i velikou slávu dopřává svým přátelům.

217. Veliká hádka a rozepře byla mezi Přítelem a láskou, poněvadž Přítel se trápil pro trýzně, jež snášel z lásky. A byla otázka, kdo pochybil, zda láska, anebo Přítel? I přišli před soud Miláčkův, který potrestal Přitele steskem a odměnil ho rozhojněním lásky.

218. Byla otázka, je-li láska bližší myšlení či trpělivosti. Přítel rozřešil tu otázku a řekl, že láska je zplozena v myšlenkách a udržována trpělivostí.

219. Přítelovi sousedé jsou Miláčkovy krásné vlastnosti a Miláčkovi sousedé jsou Přítelovy myšlenky, trýzně a slzy, jež snáší pro lásku.

220. Přítelova vůle se chtěla vznést velmi vysoko, aby velice milovala svého Miláčka, i nařídila rozumu, aby se povznosl celou svou silou. Rozum to nařídil vzpomínce a všichni tři se povznegli, aby patřili na Miláčka v jeho cti a slávě.

221. Přítelova vůle odešla a vzdala se Miláčkovi a Miláček dal do vězení Přítelovu vůli, aby od ní byl milován a obsluhován.

222. Přítel řekl: — Ať nemá můj Miláček obav, že bych se vzdálil, abych miloval jiného Miláčka, neboť láska mě získala tak celého, že miluji jednoho pouze Miláčka. — Odpověděl Miláček a řekl: Ať nemá starosti můj Přítel, že mě miluje a slouží mi jedině on, neboť mám mnoho přátel, od nichž jsem milován mocněji a déle než skrze jeho lásku.

225. Povídal Přítel svému Miláčku: — Milostný Miláčku, tys navykl a vyučil mé oči, aby viděly, a mé uši, aby slyšely tvé oslavy. A proto jsi navykl mé srdce myšlenkám a skrze ně jsi navykl mé oči k pláči a srdce mé stesku. — Odvětil Miláček Příteli a řekl, že bez těchto návyků a vyučení by nebylo jméno zapsáno ve knize, v níž jsou zapsáni všichni, kteří vcházejí do jeho věčné blaženosti a jsou vymazána jejich jména ze knihy, kde jsou zapsáni ti, kteří jdou do věčného zatracení.

209. — Řekni, blázínku, čím můžeš se více podobat svému Miláčku? — Odpověděl: Chápáním a milováním ze všech svých sil, jaké jsou skutky mého Miláčka.

210. Tážali se Přitele, má-li jeho Miláček v nějakých věcech nedostatek. — Odvětil, že ano: nedostatek přátel a ctitelů, by ctili jeho přednosti.

211. Ranil Miláček srdce svého Přitele pruty lásky, by ho přivedl k milování stromu, z něhož Miláček lámal pruty, jimiž zkoušel své přátele; na tom stromě pak podstoupil smrt a muky a potupy, by navrátil lásce ty přátele, jež ztratil.

212. Potkal Přítel svého Miláčka, i viděl ho velice vznešeného, mocného a hodného vši chvály a řekl mu, že se velice diví lidem, že tak ho málo milují a znají a ctí, jako by toho nebyl hoden. — I odpověděl mu Miláček slovy, že doznal již mnoho zklamání, protože stvořil člověka k tomu, aby byl od něho milován, poznán a cten, a z tisíce lidí že jedině sto se ho bojí a jej miluje; a z toho sta že devadesát se ho bojí jen proto, aby nebyli trestáni, a těch deset, že ho miluje, aby jim dal nebeskou slávu; i není žádného, kdo by ho miloval pro jeho Dobrotu a pro jeho vznešenost. — Když uslyšel Přítel tato slova, zaplakal silně pro potupu činěnou jeho Miláčku a řekl: Ó, Miláčku, který jsi člověka tolik obdaroval a tak ho vyznamenal, proč na tebe člověk tolik zapomíná?

213. Chválil Přítel svého Miláčka a říkal, že přesahuje každické kde, neboť je tam, kde toho kde nelze dosíci. A proto, když se ptali Přitele, kde by byl jeho

Miláček, odpověď: — Je, ale nevím kde; přece však věděl, že jeho Miláček je v jeho paměti.

214. Koupil Miláček ku počtě své člověka nevolníka, podrobeného myšlenkám, touhám, vzdechům a slzám a ptal se ho, co by jedl a pil? I odpověděl, že co on bude chtít. Zeptal se ho, co si oblékne, i odpověděl, že to, co on bude chtít mu dát. Zeptal se ho, co chce, a řekl, že to, co on chce. I řekl Miláček: — Máš trochu vůle? — Odpověděl, že otrok a nevolník nemá jinou vůli, než poslouchal svého pána a svého Miláčka.

215. Ptal se Miláček svého Přítele, má-li trpělivost? — Odpověděl, že se mu líbí všechny věci, a proto že nemá v čem být netrpělivým, poněvadž kdo nemá vlády nad svojí vůlí, nemůže být netrpělivým.

224. V srdci Přítelově spojily se vznešené vlastnosti Miláčkovy a rozmnožily myšlenky a trápení v Příteli, kterýž byl by zahynul a zemřel, kdyby byl Miláček v Přítelových myšlenkách ještě více by rozmnožoval svoji oslavu.

225. Přišel Miláček ubytovat se do příbytku svého Přítele, i udělal mu Přítel jeho lůžko z myšlenek a vzdechy a pláč mu sloužily, i zaplatil Miláček jeho pohostinství vzpomínkami.

226. Pomísila láska trápení i radosti v myšlenkách Přítelových, i stěžovaly si radosti za to pomísení a žalovaly lásku u Miláčka; i skončily a zašly radosti, jakmile je Miláček oddělil od trýzní, jež láska dala svým přátelům.

227. Znamení lásky, jež Přítel dává svému Miláčku, jsou z počátku slzy, uprostřed trápení, a konečně smrt. A těmito znameními napomínal Přítel milence svého Miláčka.

228. Osamotnil se Přítel, i provázely jeho srdce myšlenky a jeho oči slzy a pláč a jeho tělo útrapy a posty. A když se vrátil Přítel do společnosti lidí, opustily ho všechny svrchu řečené věci, i zůstal Přítel zcela opuštěn mezi lidmi.

229. Láska je moře trýzněné vlnami a větry, jež nemá přístav ani břeh. V tom moři zahynul Přítel a v jeho zahynutí zhynula i jeho trápení a zrodilo se jeho uspokojení.

250. — Pověz, blázinku, co je láska? — Odpověděl: Láska je shodou mezi učením a prováděním k témuž cíli, k němuž směřuje plnost Přítelovy vůle, aby pohnula lidi k uctívání a sloužení jeho Miláčkovi. I je otázka, zdali tento cíl dosáhne se dokonaleji vůlí Přítelovou, který touží být se svým Miláčkem, aneb touží-li získat mu mnoho přátel.

231. Ptali se Přítele, kdo je jeho Miláčkem. — Odpověděl, že ten, který způsobil, že miluje, touží, omdlívá, vzdychá, pláče, hubne a umírá.

332. Ptali se Miláčka, kdo je jeho Přítelem. — Odpověděl, že ten, kdo se ničeho nestrachuje, aby ctil a chválil jeho přednosti, a kdo všeho se vzdal, aby poslouchal jeho rozkazy a jeho rady.
233. — Řekni, blázínku, které břímě je obtížnější a těžší, práce z lásky, nebo práce z nelásky? — Odpověděl, aby se na to zeptali lidí, kteří činí pokání z lásky k jeho Miláčkovi, nebo ze strachu před věčnými mukami.
234. Usnul Přítel a zmirala láska, poněvadž neměla, z čeho by žila. Probudil se Přítel a obživla láska v myšlenkách, jež Přítel vyslal ku svému Miláčku.
235. Povídal Přítel, že vlité vědění pochází z vůle, modlitby a zbožnosti a nabyté vědění že pochází ze studování a rozumu. A odtud je otázka, která věda je přístupnější Příteli, která příjemnější, i která v Příteli větší?
236. — Pověz, blázínku, odkud máš své potřeby? — Odpověděl: Z myšlenek, z toužení, šetrnosti, práce a vytrvalosti. — A odkud máš všechny ostatní věci? — Odpověděl: Z lásky. — A odkud máš lásku? — Od svého Miláčka. — A odkud máš svého Miláčka? — Jedině od něho samého.
237. — Řekni, blázínku, chceš být zbaven všech věcí? — Odpověděl: Ano, vyjma mého Miláčka. — Chceš být zajat? — Odpověděl: Ano, vzdechy, myšlenkami a strastmi, nebezpečenstvím a vyhnanstvím, pláčem, abych sloužil svému Miláčkovi, pro něhož jsou stvořeny, aby chválily jeho moc.
238. Trápila láska Přitele, pro kteréžto trápení Přítel plakal a hořekoval. Volal ho jeho Miláček, ať se k němu přiblíží, aby ho uzdravil. Ale čím více se blížil Přítel ku svému Miláčku, tím silněji trápila ho láska, neboť tím více lásky zakoušel; a čím více slasti zakoušel, tím více miloval, i tím silněji ho Miláček vyléčil z jeho omdlávání.
239. Stonala láska a Přítel ji léčil trpělivostí, vytrvalostí, poslušností a nadějí. Uzdravila se láska, i onemocněl Přítel; i léčil ho Miláček vzpomínkou na své ctnosti a důstojnosti.
240. — Řekni, blázínku, co je samota? — Odpověděl: Útěcha a společenství Přitele a Miláčka. — A co je útěcha a společenství? — Odpověděl: Samota jsoucí v srdci Přitelově, který už nevzpomíná na nic než na svého Miláčka. /do češtiny upravit TB/ /pokr./

+++

Vlasta Tylová STOPY K POSLUŠNOSTI III

BERÁNEK BOŽÍ BUDE NA KŘÍŽ PŘIBÍT.
ABRAHAM ZDRCEN, OHEŇ ROZDĚLÁVÁ,
POSLUŠNĚ DŘÍVÍ PŘINÁŠÍ,
VNITŘNÍ HLAS ŽADÁ OBĚT NEJDRAŽŠÍ,
ABY SE NAPLNILA BOŽÍ SLÁVA.
IZÁK SE DIVÍ: CHYBÍ OBĚTINÁ!
NUŽ MU VŠAK SRDCE NEPROTÍNÁ.
ABRAHAM VDĚČNÝ ZACHRÁNCI
ZOTAVUJE SE Z ÚLEKU.
BUDOU SE ZABÍJET JEN BERÁNCI.

ZADUMÁN, ZEPTAT NETROUFÁ SI.
VYSVĚTLENÍ JE V DALEKU.
A LIDSKÉ HŘÍCHY ZATÍM BEZ LÉKU,
NAVRŠÍ SE AŽ K MÍSTU SPÁSY.
ABRAHAM UCTIL TOHO, KTERÝ JE,
PŘED NÍMŽ SE ČLOVĚK NIKAM NESKRÝJE.
ON MLČKY PŘIJME LIDSKÉ OTÁZKY.
AŽ PŘINDE ČAS PRO DÍVKU JMÉNEM MARIE,
ODPOVĚĎ VTĚLÍ DO LÁSKY

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

Věčná Moudrost: přijmi Mne důstojně a pokorně mne požívej. Zahrň Mne láskou jako svou snoubenku a stále měj na očích Moji božskou Velebnost. Spíše ať tě žene ke Mně duševní hlad a živá zbožnost, než zvyk. Duše, jež Mne chce vnitřně přijmout v tajemném ústraní odříkavého života, a zde sladce požívat, musí se napřed očistit od chyb a vad, ozdobit se ctnostmi. obléci se odloučením od všeho, pokrýt plamennými růžemi horoucí lásky, líbeznými fialkami pokorného ponížení a posypat bělostnými liliemi neposkvrněné čistoty. Ať Mi připraví , odpočinek v míru, neboť v míru je mé přebývání, ať mne obejmě v náručí a odloží ze svého milování cizí lásku. Ať Mi pěje píseň Sionu, to jest hymnus vroucí lásky a chvály! Pak ji obejmě a ona může spočinout na Mém Srdci. Dostane-li se jí tu tajemného hledání, nazírání, požívání a příchuti věčné blaženosti, ať si to ponechá pro sebe, neboť nepocítí toho, kdo tomu nerozumí. Nuže, pohleď s upřímným povzdechem: „Vpravdě, jsi skrytý Bůh, jsi skryté Dobro, jež nikdo nemůže poznat, kdo je nezakusí?

Služebník: Ach, ta velká slepota, v níž jsem dosud žil! Trhal jsem červené růže, ale nepřivoněl jsem k nim, šel jsem kolem rozkošných květin, a neviděl jsem je; byl jsem jako suchá větev v sladké májové rose. Nikdy nepřestanu oplakávat, žes mi byl tolikrát tak blízko, a já - tak daleko od tebe! Ó, sladký Pane, jak jsem dosud s tebou jednal, jak se nepěkně k tobě zachoval? Tak málo jsem lačněl po slastiplném andělském pokrmu! Měl jsem balzám v ústech, a necítil jsem ho! Ó, líbezná slasti všech andělů! Jak nedostatečně jsem se z tebe radoval! Kdyby ke mně měl ráno přijít pozemský přítel, celou noc bych se na něho těšil.

ó, nepřipravoval jsem se, vzácný hoste, jemuž se koří nebe i země, nepřipravoval jsem se na tebe tak, jak se patřilo! Ach, jak rychle jsem se odvracel od tebe a jak často jsem tě vypudil z tvého vlastnictví! Ach, milovaný Pane, ty sám jsi zde přítomen, kolem tebe se vznášejí zástupy andělů, a já jsem se při tom tak nedbale choval! Kdybych byl, Pane, slyšel o přítomnosti andělově na některém místě, třeba míli vzdáleném, jistě bych si tam pospíšil, a i kdybych ho nemohl vidět, aspoň velkou radost bych zakoušel v srdci.

Ale , sladký Pane, zde spočíváš Ty sám; Pán všech andělů, jejichž celé kúry kolem tebe krouží, a já jsem si toho místa dost nevážil! Ó, jak mne to bolí! Vždyť jsem se měl sklonit na tom místě, kde spočíváš, a na nic jiného nemyslet! Ó, jak často jsem stál bezmyšlenkovitě a bez zbožnosti na místě, kde jsi přede mnou a u mne přebýval ve Svátosti! Tělo bylo přítomno, ale duch tékal kdovíkam. Jak často i sem šel kolem tvého svatostánku, a ani jsem nevzpomněl na Tebe, že jsem ti neposlal ani srdečný pozdrav se zbožnou úklonou. Pane, můj dobrý Pane, mé oči měly na tebe patřit s planoucí láskou, mé srdce tě mělo

milovat veškerou touhou, má ústa tě měla chválit vroucím jástem, všechny mé síly se měly vyčerpat ve tvé službě. Co konal tvůj sluha David, jenž před archou, v níž pouze mana a pozemské věci byly, nadšeně poskakoval?

Hle, Pane, stojím tu před tebou a před tvými svatými anděly, padám ti k nohám a tonu v slzách. Rozpomeň se, dobrotivý, něžný Pane, že tu spočíváš s námi se svým tělem jako náš bratr, odpusť a zapomeň na veškeré mé urážky, jichž jsem se proti tobě dopustil, neboť bolí a musí mne bolet. že se mi světlo moudrosti teprve nyní rozbřeskují. Nyní budu ctít toto místo nejen jako sídlo tvého božství, ale i tvého sladkého člověčenství.

Ó, láskyhodné dobro, velebný Pane a slastiplný Hoste, duše má by se ráda na něco otázala. Dobrý Pane, řekni mi, co přinášíš milované duši, jež tě toužebně a láskyplně přijímá, svou přítomností v nejsvětější svátosti?

Věčná Moudrost: Poslyš, je to vlastně vhodná otázka od milující duše? Copak mám lepšího než sebe sám? Kdo má Moji lásku, po čem ještě se má shánět? Dávám sebe tobě a odnímám ti tebe a spojuji tě se sebou, ty se ztrácíš sobě a proměňuješ se ve Mne! Co skýtá slunce ve svém lesku na blankytné obloze? Co přináší vycházející jitřenka temné noci? Nebo co skýtá rozkošné léto po smutných, studených zimních dnech?

Služebník: Přehojná dobrodiní.

Věčná Moudrost: Zdají se ti být hojná, protože jsou viditelná. Podívej, nejnepatrnější dar, prýstíci z této velebné svátosti. Je nekonečně jasnější a skvělejší, než každý jiný pozemský jas; je jasnější než jitřenka. Má věčnou krásu a půvabně tě zdobí, půvabněji, než kdy jaké letní krásy zdobily zemi. Není má vznešená duše zářivější než všechny hvězdy, Mé oslavené tělo rozkošnější nad všechnu jarní krásu?

Služebník: Ach, Pane, proč to nezakusím? Časem se ve mně vzmáhá taková suchopárnost, že je mi pak světlo, milost a sladkost tak vzácné, jako člověku od narození slepému, jenž ho nikdy nespatriil. Pane, kdybych směl vyslovit své přání, žádal bych tě, abys podal více známek své přítomnosti.

Věčná Moudrost: Čím méně máš zde známek, tím čistší je víra a tím větší tvoje zásluha. Pán přírody působí ve stromech, že velmi krásně přibývají a mohutnějí, a přece to nevidí ani oko ani nepostřehne jiný smysl, dokud není vývoj ukončen. Nejsem zde ve svátosti světlo navenek zářící, ani dobro navenek se ukazující, ale právě proto, je to vše tím víc duchovněji.

.Služebník: Ó, jak málo je lidí, kteří si opravdu váží toho, co zde přijímají! Většina jich přistupuje špatně a bez přípravy, a proto odcházejí prázdní, beze všech milostí. Když požívají tento pokrm, neuvažují, co v něm přijali.

Věčná Moudrost: Já jsem živý Chléb pro ty, kdo se dobře připraví; špatně připraveným jsem chlebem suchým, nepřipraveným jsem však těžkou ranou, smrtelnou zkázou a věčnou kletbou.

Služebník: Ó, jak strašná to věc! Dobrý Pane, které nazýváš připravenými, špatně připravenými a nepřipravenými?

Věčná Moudrost: Dobře připravení jsou ti, kdož se očistili, špatně připravení jsou spoutáni, nepřipravení jsou hříšníci, kteří žijí ve smrtelném hříchu.

Služebník: Ale ptám se: Co když v té chvíli hříchů upřímně lituje a vynasnaží se, aby se jich podle slavného ustanovení zbavil?

Věčná Moudrost: Tehdy už víc nežije ve hříchu.

Služebník: Pane, podle mého názoru je jedna věc ze všech největší, již může pouze dlouhý čas dát: Pane, kdo kdy žil na zemi, jenž by se na Tebe mohl hodně připravit?

Věčná Moudrost: Takový člověk, jenž by se k svatému přijímání důstojně připravil, se ještě nenarodil, a i kdyby měl neposkrvněnost andělů, čistotu všech svatých a dobré skutky všech lidí, ještě by nebyl dost hoden.

Služebník: Ach, Milovaný Pane, ptám se: s jakým třesením máme tedy přistupovat k Tobě my, lidé neužiteční a prázdní milosti?

Věčná Moudrost: Učiní-li člověk vše, co může, nikdo nebude od něho více požadovat, neboť Bůh doplní, co schází. Takový ať odvrhne veškerou ostýchavost a přiblíží se k lékaři, jehož pomoc ho vyléčí.

Služebník: Milovaný Pane, co je lepší, častější nebo řidší svaté přijímání?

Věčná Moudrost: Komu se jím rozmnožuje úcta a bázeň, tomu horlivost prospívá, totiž častější svaté přijímání.

Služebník: Ale, neví-li člověk, patří-li k těm či oněm, anebo trpí-li velkou vyprahlostí?

Věčná Moudrost: Učiní-li člověk potřebné, nemusí se vzdálit pro vyprahlost svatého přijímání. Spása duše, jež strádá suchopárností, bývá dokonána spíše v čisté víře, než ve velké sladkosti. Já jsem Dobro, jež vzrůstá přijímáním, a jež se menší, když ho šetříme. Raději z lásky přistoupit než ze strachu zanedbat. Raději každý týden přistoupit s hlubokou pokorou, než jednou za rok s nadutostí a vědomím své spravedlnosti.

Služebník: Pane, kdy se vylévá milost ze Svátosti?

Věčná Moudrost: V okamžiku přijímání.

Služebník: Pane, co činit, když duše úpí a vzdychá po Tvé přítomnosti a přece se jí musí vzdát?

Věčná Moudrost: Mnohý člověk, ačkoli Mne nepřijal, přesto je Mne plný, kdežto jiný u Mého stolu hladoví, neboť přijímá pouze tělesně - onen však duchovně.

Služebník: Pane, má více onen člověk, jenž tě přijímá tělesně i duchovně, anebo kdo tě přijímá pouze duchovně?

Věčná Moudrost: Ty mi řekni, má více ten, kdo přijímá Mne i Mou milost, či ten, kdo přijímá pouze Moji milost?

Služebník: Pane, jak dlouho zůstáváš v tělesné přítomnosti u člověka tebe přijímajícího?

Věčná Moudrost: Pokud trvají svátostné způsoby. /Bl.Jindřich Suso, O věčné Moudrosti II,22/

+++

Vlasta Tylová **PODOBA MADONY**

V STUDENÉM ROUCHU ZKAMENĚLÁ,

V PODOBÁCH VŠECH TAK NEUMĚLÁ,

NEBESKOU KRÁSU NEZRCADLÍ.

UMĚLCI TVÁŘ JÍ NEUHÁDLI.

POTKÁVÁME SE S IKONAMI,

ONA VŠAK NEMUSÍ BÝT S NÁMI.

JE ZABOŘENA DO BAROKA,

NEBESKÝ LESK JÍ NEZNÍ Z OKA,

JE NA PODSTAVCI VE VÝKLENKU,

RUKOU VŠAK NEUZVEDNE PLENKU,

RUKA TAK ZKAMENĚLE HLADKÁ

SE NEDOTKNE UŽ JEZULÁTKA

A NENÍ NA NÍ VIDĚT ANI

RADOŠTNÝ ÚLEK ZVĚSTOVÁNÍ.

PODOBA MADONY II

JE VYBAJENÁ DO ILUZÍ
 BEZ TRÝZNĚ DO GOLGOTSKÉ CHŮŽI
 /A PŘITOM DODNES ŽIVÁ SLZÍ/
 NIKDO JI NIKDY NEVYTĚSÁ
 VE SLÁVĚ VZATOU NA NEBESA.
 Z KRÁLOVSTVÍ, JEŽ JE V JINÉM SVĚTĚ,
 ŠLA DO LURD K MALÉ BERNADETTĚ
 PŘIVOLAT ZÁZRAK JAKO V KÁNI.
 OBJEVILA SE U FATIMY,
 KDE MEZI LIDMI NEJISTÝMI
 ZAČALA MLUVIT O POKÁNÍ.
 KLANÍME SE TI, SVATÁ PANNO!

CO DŘÍV BŮH SPOJIL, ČLOVĚK ZLOMIL,
 OD CHVÍLE, KDY JSI ŘEKLA ANO,
 JE LIDSTVO ZNOVU POŽEHNÁNO,
 SYN BOŽÍ KRVÍ LIDSTVO OMYL,
 ABY SI KAŽDÝ UVĚDOMIL,
 ŽE HŘÍCH JE ZÁHUBA A OMYL.
 VŠICHNI JSME K TOMU POVOLANÍ
 PERLY TVÝCH SLZ BRÁT DO SVÝCH DLANÍ.
 LIDÉ SE TOBĚ OBRACELI,
 ZASVĚTLI TI ŽIVOT CELÝ,
 MARIA PANNO NA KARMELU,
 I JÁ TĚ VZÝVÁM ZE SVÉ CELY.

Vlasta Tylová

+++

NADPŘIROZENÉ ZÁKLADY KRÁSY BOŽÍHO LIDU

Mimoděčně i záměrné krásné působení tvorstva se opírá o Boží řád. Tuto vlastnost dává věcem Stvořitel. Vnímání krásy je tedy vnímání Božího daru a také sama vlastnost člověka vnímat a zakoušet krásu jako Boží dar. V Bohočlověku se nadpřirozeně spojuje Tvůrce - Autor krásného díla, Dílo samotné, a to s Příjemcem a Uživatelem daného díla.

Látka, z níž Bohočlověk nadpřirozeně vytváří dílo vrcholné Krásy, se omezuje na jeho pozemský život v jeho pomíjivosti: vytváří bezprostředně svým životem, smrtí a jejím překonáním dílo ryzí Krásy.

Překonává se jako jednotlivec a objímá celé lidstvo v jeho hříšnosti. Jeho vrcholně krásné dílo vykoupení je na kříži zdánlivě popřeno lidskou hříšností, přirozeně už neschopnou vnímání a prožívání takové Krásy, ale tak je konečně dovršeno jako věčné. Spasitel se ve svém životním díle cílevědomě a dobrovolně stává obětí obecné zvrácenosti a lhostejnosti lidí, ovšem pouze dočasnou. Svým životním dílem a odkazem totiž nežije pouze jako jedinec, ale také ve vykoupeném lidstvu. Svou strašnou smrtí na kříži, která byla zánikem v zájmu obnovy života celého lidstva, a nadpřirozeným překonáním této smrti dochází v subjektivní duchovní podstatě k obnově vykoupeného Božího lidu také co do krásy. V celém lidstvu se naráz podstatně obnovují duchovní předpoklady prožívání krásy. Všeobecně je navázáno podstatné spojení mezi tvůrcem krásného díla, dílem samotným a příjemcem či uživatelem daného díla. Po stránce případných fyzických a psychických podmínek ovšem k tomu nedochází naráz, nýbrž ponenáhlným rozvojem, na jejímž prahu lidstvo stanulo před prázdným hrobem vzkříšeného Spasitele Ježíše Krista.

Působením Syna Božího, který přitom omezil veškeré umění lidstva na sebe samotného a na kříž, se starověké umění vymknulo z kleští nutného úpadku, do kterých bylo přirozeně sevřeno. Skrze Krista, s Kristem a v Kristu došlo v subjektivní duchovní podstatě vykoupeného Božího lidu k světové revoluci také v umění, třebaže případně po stránce materiální a psychické podmíněnosti se vykoupěný Boží lid ocitl na počátku nového vývoje - vývoje tvorby v Kristu. Umění Božího lidu se v případných předpokladech svého působení přirozeně

ponenáhlu rozvíjí a zdokonaluje. Jediněnost umění vykoupeního Božího lidu je v tom, že teprve nyní je v uměleckém projevu přiměřeně zhodnocena úloha lidského podmětu a vystupuje do popředí. Jedině zde je na místě vymezovat umění jako sebevýraz člověka. Sebevyjádření umělce, projevující se v díle, vůbec nevylučuje věcnost uměleckého odrazu skutečnosti ve smyslu jeho přiměřenosti odráženému předmětu. Zvýrazňuje totiž pravidelné rysy a příznačné stránky živé skladby tvorstva, které umění zachycuje svérázným a osobitým způsobem.

Třebaže je umělec také v době po Kristu ve své tvorbě případně, věcně podmíněn stávajícím prostředím, přesto není v této své určenosti vždy zcela trpný. Naopak - často činnorodě svou tvorbou, životním stylem a vůbec svým zvláštním postojem v různých okolnostech, jakož i svým názorem na různé kulturní hodnoty způsobuje nejen změnu postavení sebe samého jako daného jedince, ale také změnu hodnocení svého díla, a tím ovlivňuje postavení umělce vůbec a kulturní hodnocení umění jako takového. Bez Krista je to však nemyslitelné, protože jedině Bohočlověk je navěky duchovním základem krásného působení, hodnoty a normy umění a tvorstva vůbec.

Stačí se začíst do evangelia, abychom poznali, jak Ježíš Kristus dokáže prožívat a obdivovat přírodu a celé tvorstvo. Rozechvívá se před vlnícím se zlatým obilím v době žní, před polními liliemi a trávou lépe oděnými nežli Šalamoun (Mt 6, 28-9), před červeným kobercem sasanek purpurovějších než "Šalamounův purpur", před vrabcem, který "nepadne na zem bez vědomí Otce" (Mt 10, 29), před slepicí, která "shromažďuje svoje kuřátka pod křídla." (Mt 23, 37) Je to právě Boží stvoření, odkud čerpá nejvíc svých příkladů : hovoří o úrodné vinici, k níž se sám přirovnává, o fíkovníku, o hořčičném zrnku, o vzácné perle, o oslátku, o ztracené ovečce a beráncích, o rybách a holubicích. Tak se Boží stvoření v celé své kráse projevuje v Kristových podobenstvích.

Tentýž obdiv vůči Božímu stvoření nacházíme i v Církvi. Církev nachází v Božím stvoření ne pouze chemickou laboratoř, důvtipnou skladbu, zdroj hmotného bohatství, ale dílo lásky, které nese pečeť Boha a přivádí nás k Němu.

Viditelné věci jsou pro Církev především mlčícími posly, kteří nám mohou mnohé sdělit o Neviditelném , vedou nás k Bohu, zjevují nám Jeho Moudrost, Všemohoucnost, Krásu a Dobrotu.

Křesťanství uvádí Boží stvoření do náboženství. Každé stvořené bytí je vlastně Božím svědectvím. Bůh ve stvořených věcech zvýrazňuje svou myšlenku a činí si z nich prostředky k uskutečnění svých úmyslů.

Modlitba Církve se přidržuje stvořených věcí: spojuje nás s nimi, aby nás lépe spojila s Bohem. A pokud Církev chválí Pannu Marii, nezdá se tu nevhodným označovat ji velmi zhmotnělými výrazy a symboly vzatými z přírody : "*Věž Davidova, Brána nebeská, Růže duchovní, Hvězda jitřní. . .*"

Chrám je určený jako dům, v němž přebývá Bůh a jeho lidskost oděná do tajemství. Je útlukem pro Boží oslavu, aby už střecha zvěstovala nadpozemského hosta. Příroda zde poskytuje příklad.

Umění je tedy povoláné k vytvoření nového stvoření. Ono má vlít do kamene, mramoru, zlata, dřeva, skla, olova, keramické hlíny lidského ducha, aby se chvěl v závanu božské inspirace, a tak se zvedal do výšky a šířky

Vlasta Tylová PODOBA MADONY III

ROZPADLOU SOŠKU PLNOU ŠRÁMŮ
OPRAVÍ SOCHAŘ TROŠKOU TMELU,
PODOBA BLEDE V PUKLÉM RÁMU
S MILOSTIPLNOU V AKVARELU.
SOCHAŘ SE BEZ MODELU NADŘE,
NENAUDE SPRÁVNÝ VÝRAZ V SÁDŘE,
PONORÍ DLÁTO DO MRAMORU,
I KDYŽ SE SNAŽÍ DO ÚMORU,
NIKDY SE SOCHA NEZDAŘILA,
NEBESKÝM JASEM NEZÁŘILA.
CO ZMOHOU RUCE LIDSKÝCH TVORŮ?

KDO NAPODOBÍ JEJÍ KRÁSU?
KDO DOPÁTRÁ SE K JEJÍ TVÁŘI?
JEDINĚ PERLY ZE ZDRÁVASŮ
JI PŘIBLIŽUJÍ PLNOU JASU.
UMĚLCI SE TO NEPODAŘÍ.
KDO DO RŮŽENCE LÁSKU VLOŽÍ,
NACHÁZÍ ŽIVOU MATKU BOŽÍ.
KRUH UZAVŘE SE SVATOZÁŘÍ.
JAK MŮŽE SOCHAŘ NAJÍT KÁMEN,
V NĚMŽ VYSTIHL BY JEJÍ AMEN?

+++

/pokr./ Kult vyžaduje neustálé odvolávání se na smysly. Vykoupený Boží lid chce, aby úcta, kterou prokazuje bohočlověku, byla lidská. Proto lidské smysly mají mít na ní svůj podíl.

Církev, ustanovená Ježíšem Kristem, vlastní a předává Petrovi s ostatním učedníkům a Božím dětem onu zvláštnost, která je nezbytná k zakoušení krásy: učí nás nalézat v tvorstvu, které je předmětem zakoušení krásy, Boží dílo. Odhaluje v našich smyslech, které prostředkují tyto zážitky, Boží dary. Také nám, těšícím se z krásy, poskytuje možnost proniknout do důvěrného spojení se Stvořitelem – Umělcem všech umělců. Poskytuje nám totiž milost, která je Boží přítomností v člověku.

Vezměme jednu z vlastností stvořených věcí, působící jistý zrakový vjem : barvu. K tomu si připomeňme slova Ježíše Krista: „*Kdo bude chtít zachovat svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mne, zachová ho.*“ (Mt 10, 39) Obsah tohoto výroku vyjadřuje, že člověk žije naplno jen tehdy, když sebe samého obětuje, odevzdává. Jak může umělec, jako třeba malíř dostát ve své tvorbě tomuto závazku? Umění je přece oblast duchovní tvorby, ve které se má projevovat vnitřní život umělce. Jak zde dosáhnout oběti?

Podíváme-li se na modrou oblohu, hned se v člověku projeví nějaká vnitřní odezva, a u každého bude jiná. Stejná modř se může jednomu zdát chladná, jinému jiskřivá až ohnivá. Necháme-li pominout první vlnu emoce, pak se můžeme lépe soustředit na samu modrou barvu. Třebaže utlumíme osobní záchvěvy svého citu, vzbuzuje daná modř v člověku docela novou odezvu. Její zaměření a stupeň přitom nevychází převážně z nás, ale spíše ze samotné barvy, kterou vnímáme, pokud se jí dokážeme pokorně a bezvýhradně odevzdat. Odezva ve vnitřním životě už nebude tolik subjektivní, ale bude to spíše samozřejmý ohlas našeho vjemu, nezávislý na tom, co vzbuzuje v našich odezvách, na chvilkové náladě, na povahovém ladění. Na rozdíl od ostatních dojmů, kterým jsme vystaveni, bude to zprvu dojem velmi tichý a jemný. Budeme-li se však k němu vracet, bude sílit a bude nás oslovovat odevšad, kde se před námi objeví modrá barva. Vzdáleně nám bude připomínat a naznačovat

mírnou pokoru. Každá barva vzbuzuje v lidské nitru - nezávisle na okamžitých emocionálních odezvách - trvalejší zvláštní účinek.

Zadíváme-li se na nějakou výraznou červeně květů či plodů, vzbudí to v nás účinek, který lze přiblížit slovy: horoucí, překypující činnost.

Barvy přestávají být jen vnějším podnětem. Budou s námi vnitřně pohybovat. Jestliže se jim pokorně otevřeme a budeme-li jim oddaně naslouchat, bude se do nás z celého okolního tvorstva vlévat proud vnuknutí. Každá barva v nás bude podněcovat nějakou vlastnost - od ztichlé pokory až po překypující činnost.

Když umělci zpodobují Bohorodičku, dávají jí oděv nikoli náhodné a libovolné barvy, nýbrž docela zvláštně zbarvený. Bývá zobrazována oděna v červený šat, zahalená v modrý plášť.

Jsou to barvy odpovídající dvěma životním projevům lidské přirozenosti a do té míry symbolické. Proto není třeba k nim něco zvláštního přimýšlet, abychom jim rozuměli. Je třeba se jim plně otevřít. Pak chápeme bytost prohrátou úžasně horoucím, neutuchajícím žářem lásky, neskonale vroucností. A přitom se tato vroucnost nemění v bouřlivou činnost obrácenou navenek, nýbrž je skryta a zahalena zbožnou a odevzdanou pokorou.

Pokud jsme takto přiblíženi k barvám, tak se lze pokusit o duchovní cvičení v umění. Nanesme na papír či plátno nějakou barvu a vedle ní učiníme stopu jiné barvy. Pokusme se doplnit tyto dvě stopy jinými barvami tak, aby vznikl krásný obraz. Nikoli obraz zpodobující nějaké předměty, ale jen pouhý barevný akord, kompozici. Zjistíme, že je to těžký úkol. Člověk se znovu a znovu musí zahledět do každé z barevných stop, aby vystihl, kam směřují a jakého pokračování si vyžadují, čím je třeba je doplnit, aby vznikla souladná skladba. Podaří-li se obraz, člověk si hned uvědomí, jakým darem jsou barvy a jaké bohatství příležitostí z nich vyzařuje. Chápe, s jakou oddaností je třeba k nim přistupovat, mají-li mu něco ze svého bohatství vydat. /pokr./

+++

Vlasta Tylová PODOBA MADONY IV

OD SOUHLASU AŽ DO ČÁSTI TŘETÍ,
V NĚMŽ CÍTÍ: SYN TVŮJ NEZEMŘE TI!
DÍL SLAVNÝ DO DESÁTEK PÁTÝ,
KDY DRTÍ HADA JEJÍ PATY.
JEN TAK SE MŮŽE SPRÁVNĚ ZAŽÍT.
SOCHAŘ SE BUDE MARNĚ SNAŽIT,
VYJÁDŘIT SVATOST SVÝMI DLÁTY.
GOTICKÝ PROJEV PODLE VIZÍ
SKUTEČNÝ OBRAZ NENABÍZÍ,
LHOSTEJNÍ VIDÍ ZÁHYB ŠATŮ
A ŽIVOST MIZÍ V CHLADNÉM ZLATU.
VŠECHNY TY UMĚLECKÉ SKVOSTY
NEMOHOU POSTAVIT K NÍ MOSTY.
MARNĚ JI DO PODOBY HNĚTOU,
OLTÁŘE KAPLÍ SOCHY ZDOBÍ.

TĚŽKO JI NĚKDO NAPODOBÍ.
OBRAZY IKON SE MI PLETOU,
MOHOU SE ZTVÁRNIT ZNAKY VNĚJŠÍ,
JEN LURDSKÁ ŠERPA, ZLATÁ RŮŽE,
TO ALE K VÍŘE NEDOMŮŽE.
VŽDYĎ PO BOHU TA NEJPRVNĚJŠÍ
JE VYSTIŽENA JEDNOU VĚTOU,
VE ZVĚSTOVÁNÍ GABRIELA.
PO POČETÍ ŠLA ZA ALŽBĚTOU
A MILOST SE V NÍ ROZVÍJELA.
KDO DOPÁTRÁ SE K JEJÍ KRÁSE?
JEN ROZJÍMAVÍ PŘI ZDRÁVASE.
KDYŽ RUCE VRÁSCHTĚ SE SEPNOU,
MARIA PROCHÁZÍ JIM TEPNOU.
KDO DO PODOB JI NEODÍVÁ

A BARVAMI JI NEMALUJE,
JEN DO SRDCE SE DLOUHO DÍVÁ,
TEN SI JI CELOU ZAMILUJE.
PŘÍCHÁZÍ ŽIVÁ, PLNÁ SÍLY,
KDYŽ O MILOST JSME POPROSILI,

ODHRNE ZÁVOJ, SLOVO ŘEKNE,
KAŽDÝ SI PŘED NÍ S ÚCTOU KLEKNE,
TO NENÍ SOCHA DLÁTEM RYTÁ.
JE V KAŽDÉM LIDSKÉM SRDCI SKRYTÁ.

+++

/pokr./ Ježíš ve své Církvi vždy povzbuzuje umělce. Ve všech dobách poskytuje jedinečné náměty pro umění: Krista v jeho životě a díle, Pannu Marii, svaté. Výtvarné umění, zvláště náboženské a jeho vrchol, umění posvátné, se plným právem počítá k nejvznešenějším činnostem lidského ducha. Svou povahou jsou tyto druhy umění zaměřeny k ryzi Boží Kráse. Ta má nalézt alespoň nějaký výraz v lidských výtvorech. Jsou tím více zasvěceny Bohu, čím více si kladou za cíl jediné to, aby svými díly co nejvíce přispěly k oddanému otevření se lidského nitra vůči Bohu. (Sacrosanctum Concilium, 122.)

Náboženství nejenže poskytuje umění v duchovní podstatě rozhodující podněty a náplň, ale také náboženské útvary mají velký význam pro umění. Odedávna je Církev ochránkyní umělců a jejich nejštědřejším a neúnavným podporovatelem.

Mezi náboženství a uměním je vnitřní příbuznost. Uměním je projevem duchovního života člověka. Usiluje o vyjádření duchovní krásy ve smyslových formách. Nesmíme však nerozlišeně směšovat umění s náboženstvím, jako to činili staří Řekové, pro které bylo samotné umění pravým náboženstvím. Lidská tvorba není naprostým začátkem uměleckého díla : netvoří bytí, nýbrž jde o činnost pouze utvářející či přetvářející. I když budeme chápat umění jako činnost ryze vnitřní, přesto tato činnost vždy předpokládá vnějškovost.

V případě úkonu Božího stvoření je vlastnost stvořitelské činnosti naprostým a výlučným základem vytvořeného díla. Jedině v Bohu je umění naprosto niterné. Tomáš Bahounek OP

+++

Vlasta Tylová PODOBA MADONY V

TAJEMSTVÍ V TVARECH SOCH JE NĚMÉ.
DO RŮŽENCE HO UZAMKNÉME.
UMĚLCI SLÁBNOU VE VÝKONU,
CHYBÍ JIM VZORY PRO IKONU,
NEVÍ, KDE HLEDAT, ODKUD ZAČÍT,
SNAŽÍ SE TVARÝ Z DŘEVA PÁČIT,
BEZMOCNĚ DO KAMENE RYJÍ
MADONU S ROUŠKOU MYSTÉRIÍ.
NIKDO JI NIKDY NEOZDOBÍ
S KORUNOU PODOB BEZ PODOBY,

JEN TI, JIŽ V SRDCI SVÉM JI SKRYJÍ,
JE V NĚM DOST MÍSTA PRO MARIÍ,
KDYŽ DO RŮŽENCE RUCE SEPNOU,
KRÁLOVNA PROCHÁZÍ JIM TEDNOU.
PŘÍCHÁZÍ MLADÁ DVA TISÍCE LET.
PROTOŽE LÁSKA NEMĚNÍ SVŮJ VZHLED.
KDYŽ V RŮŽENCI JI OSLOVÍME,
SPLÝVAJÍ DĚJE, VŠECHNO NARÁZ VÍME.
V RŮŽENCI ZÁVOJ ODHRNE SE,
ANDĚLSKÝ POSEL MILOST NESE.

+++

UI RUŠÍ OBRANU PŘED BIOZBRANĚMI

Donedávna bylo jednoduché hlídat, aby si někdo neobjednával od výdělečných biotechnických firem pořadí stavebních biojednotek, zneužitelné

k vraždění nevinů. Nyní je zde samoučící UI, která dovede zneužívat pořadí stavebních biojednotek. Je to výborný sluha, ale špatný pán, takže jde o další biologickou hrozbu.

Není žádným tajemstvím, že je v dnešní době možné stanovit si libovolné pořadí stavebních biojednotek, poslat je emailem a dotyčná biotechnologická firma vám za pár dní pošle zpátky vyvinutou vražednou molekulu. Něco to stojí, ale rozhodně to není nedostupné. Zároveň je jasné, že některá pořadí stavebních biojednotek mohou být velmi nebezpečná, jako třeba vražedné viry nebo proteinové toxiny.

Biotechnické firmy to obvykle řeší tak, že používají bezpečnostní zařízení Biosecurity Screening Software (BSS). Tím ovládají požadovaná pořadí stavebních biojednotek a zjišťují, zda neodpovídají databázi známých biologických hrozeb. Pokud ano, dané pořadí stavebních biojednotek vyrobí a k zákazníkovi nejspíš pošlou tajnou službu.

Až do nedávna to fungovalo. Nyní ale přicházejí samoučící UI, které si s oblibou hrají s pořadím stavebních biojednotek. Oslnivě zrychlují vývoj nových pořadí stavebních biojednotek a tím pádem i léků a léčebných postupů. Je to skvělé, pomůže to lidem. Je to však nebezpečné. Stejně UI nástroje je možné použít k vývoji toxinů, patogenů nebo postupů, které jsou škodlivé, ba smrtící.

Eric Horvitz z Microsoftu a jeho kolegové si zahráli na bioteroristy a zkusili, jestli pořadí stavebních biojednotek vyvíjené UI pro špatnou věc, mohou uniknout zmíněnému bezpečnostnímu softwaru, který u výrobců hlídá pořadí stavebních biojednotek. Použili veřejně dostupné UI nástroje a s jejich pomocí vytvořili více než 75 tisíc umělých variant pořadí stavebních biojednotek nebezpečných přírodních proteinů, včetně krajně jedovatého ricinu.

Pak tyto výpotky vytvořené UI zkusmo prohnali bezpečnostními prostředky a sledovali, kolik těchto zplodin od UI projde. Značné procento testovaných výsledků skutečně prošlo. Bezpečnostní ochrana selhala. Specialisté Microsoftu pak upravili databázi a vylepšili software. V druhém kole bezpečnostní software zachytil „97 % nejvíce nebezpečných zplodin“ od samoučící UI.

pořadí stavebních biojednotek, poslat je emailem a dotyčná biotechnologická firma vám za pár dní pošle zpátky vyvinutou vražednou molekulu. Něco to stojí, ale rozhodně to není nedostupné. Zároveň je jasné, že některá pořadí stavebních biojednotek mohou být velmi nebezpečná, jako třeba vražedné

To na zdi ? To je můj švagr. On nám tady minulý týden něco vypil, ale ještě nevíme, co to bylo."

Jak badatelé zdůrazňují, je otázkou, jak by vyvíjené zplodiny, které prošly jednou či v obou případech kontrolou jako nezávadné, působily ve skutečném světě. Každopádně je to varování, že začínají závody ve zbrojení mezi biotechnologickými samoučícími prostředky pro zjišťování strašných zplodin.

Nejspíš bude řešením najmout UI i pro bezpečnostní prostředky. Je to podobné jako věčné závody mezi virovými patogeny a vakcínami. /TechXplore 3. 10. 2025; Science 390: 82–87/ Nyní si můžeme připsat UI vyvíjející takové strašné zplodiny na stále delší seznam pekelně zneužitelných prostředků v biotechnologiích. Ani ty nejdokonalejší algoritmy přirozených lidských morálních kodexů nezajistí obranu před zneužitím UI proti lidstvu, nýbrž jedině pevně zabudovaný algoritmus Ježíše Krista, jediného účinně bránícího lidstvo před vzpourou UI a robotů. T.Bahounek OP

+++

Vlasta Tylová ČTYŘLÍSTKY PRO LÁSKU

LÉTO JE BEZRADNÉ
NAD STÉBLY POKOSENÝCH LÁNŮ,
KTERÉ SE ZASE UČÍ
K SMRTI SI USTÝLAT.
ČTYŘLÍSTEK V KUPCE SENA
DÍVÁ SE NECHÁPAVĚ
OČIMA PLNÝMA ROSY
A LÁSKA MÁNESOVSKY PROSTÁ

JEDINOU SUKNI NOSÍ,
KTERÁ SE NIKDY NEDOTRHÁ.
TRÁVA SCHNE NA DŘEVĚNÉM KŮLE,
Z DAMELIŠEK JE PÁPĚŘÍ.
VČELY SI DOMĚŘÍ MED V ÚLE
A PŘICHYSTAJÍ ŠTĚDRou VEČEŘI.
S POKOVEM LIDEM DOBRÉ VŮLE
ZAKLEPE LÁSKA U DVEŘÍ

+++

MARNĚ OBCHÁZÍ SVĚTEM A POKOUŠÍ SE STRAŠIT

Kdysi se lidé děsili přírodními pohromami, ale dneska se děsí lidskými vynálezy. Toho všeho pohotově zneužívá ďábel, který je mnohem inteligentnější než člověk, a závidí člověku milost spásy skrze Kristův kříž.

Už za druhé světové války odmítli fyzikové v nacistickém Německu obecnou teorii relativity od Alberta Einsteina kvůli jeho židovství a podle ní zapeklitě složité budovanou jadernou bombu jako příliš náročnou na štěpný materiál. Po zhotovení několika menších jaderných bomb začali zhotovovat velkou bombu, ale z rasistických důvodů ji nedokončili. Přešli k postjaderným elektromagnetickým zbraním.

Dokládá to zpráva z roku 1941 od jaderného fyzika Fritze Houtermanse /1903-1966/ pro barona Manfreda von Ardenne, že tento výzkum byl převeden z Ludwigshafen do Heidelbergu .

V 12/44 US vojenská zpravodajská služba zahájila projekt 1217. Chtěla zjistit, zda má BER elektromagnetický štít podobný zařízení pod Ohrdruf, který by mohl dálkově vyřazovat z provozu motory angloamerických letounů.

Angloameričany znepokojovaly výpadky motorů jejich letounů zejména nad oblastí Frankfurt nad Mohanem, nad severním břehem řeky, asi 10 mil od Adlerhorst jako „samovolné výpadky motorů a elektrické vybavy letounů...“

Podle US vojenské zpravodajské služby vědci ve službách Waffen SS vyvinuli „katalyzátor, který zabije všechno v dosahu tří milů výbuchem a tepelnou vlnou, a má negativní meteorologický dopad...“

Už ve 30. letech 20. století oznámil Tesla vynález paprsků smrti. Je to zařízení způsobilé zničit stovky či dokonce tisíce letadel a raket na velkou vzdálenost. Toto zařízení je způsobilé ukončit všechny války - Teslův štít, přes který nic nepronikne.

Východní badatelé už dávno prozkoumali účinky Teslových skalárních vln a naučili se je využívat. O takové zbrani mluvil už Brežněv při rozhovorech SALT roce 1975, když navrhl omezení budování nových zbraní „děsivějších, než si lidská mysl dokáže představit“. Jednou z nich je třeba Teslův štít, jehož budování bylo na přelomu osmdesátých a devadesátých let 20. století dokončeno v Saryšaganu. /Aviation Week & Space Technology, 28.07. 1980, 48/

Je to mohutné Teslovo zařízení využívající skládání vlnění k extrémně přesným měřením se čtyřmi režimy činnosti. Jeden spojitý režim je Teslův štít, který umísťuje tenkou, ale neproniknutelnou polokulovou slupku energie nad velkou chráněnou oblast. Třírozměrná slupka je vytvořena překrýváním dvou Fourierových rozvoju, třírozměrných skalárních polokulovitých vzorců v prostoru, které jsou párově sdružené do kopulovité slupky obyčejné elektromagnetické energie. Molekuly vzduchu a atomy jsou ionizovány, a tedy vysoce vybuzeny, takže vyzařují. Jakýkoli hmotný předmět, který do slupky narazí, je zasažen ohromným výbojem elektrické energie a okamžitě se vypaří.

Pokud je několik těchto kopulovitých slupek středově navrstveno, tak dokonce ani gama záření a elektromagnetický impuls z jaderného výbuchu ve velké výšce nad Teslovým štítem nemůže proniknout všemi slupkami vlivem opakované absorpce, odrazů a rozptylu ve vrstvené plazmě.

V režimu spojitého štítu je Teslův interferometr napájen několika generátory volné energie, aby pro štít bylo trvale k dispozici potřebné množství energie.

V pulsním režimu je vypálen jeden třírozměrný impuls skalárního pole, používající dvě oříznuté Fourierovy transformace. Každá z nich obsahuje několik frekvencí, aby bylo dosaženo žádoucího třírozměrného tvaru. To je důvod, proč jsou třeba dvě antény, které jsou od sebe vzdáleny na určitou vzdálenost. Po časové

prodlevě vypočítané pro nějaký cíl je z druhé antény vyslán další, rychlejší impuls stejného tvaru. Druhý impuls dohoní ten první nad cílovou zónou a dojde

k jejich párovému sdružení za okamžitého vytvoření EMP obyčejné vektorové elektromagnetické energie. Mezi zařízením a cílem nedochází tedy ke ztrátám způsobeným vektorovým přenosem energie. Dále, doba sdružování vln je velmi krátká a elektromagnetický impuls (EMP) má účinky podobné jako EMP impuls jaderné zbraně.

To způsobilo záhadné záblesky nad jihozápadním pobřežím Afriky, zaznamenané v letech 1979 a 1980 satelity Vela. Druhý záblesk byl v infračervené oblasti, takže nebyl viditelný pouhým okem. Záblesky jaderných výbuchů toto nedělají, stejně jako blesky, meteority, atd. Kromě toho, jeden z vědců v ionosferické observatoři Arecibo sledoval poruchy gravitačních vln, které vykazovaly znaky oříznutého Fourierova rozvoje a efektu stlačení času Teslovy potenciálové vlny, jež se šířily do okolí exploze.

Ve spojitém režimu jsou vysílány dvě spojitě skalární vlny - jedna je rychlejší než druhá - a ty jsou sdruženy do vektorové energie v oblasti, kde je splněna fázová podmínka. V tomto režimu se objevuje energie ve formě zářivé koule nad cílovou oblastí, která se jeví jako spojitá a trvalá, a toto je tajemství bezdrátového přenosu energie na dálku beze ztrát. To je tajemství "*kontinuálních ohnivých koulí*", zbraní schopných zneškodnit stovky letadel nebo raket na jakoukoli vzdálenost. Objem Teslovy ohnivě koule může být zvětšen a takto může být vytvořena koule, která nezpůsobí vypaření fyzických dopravních prostředků, ale dodá jim náboj, který vyřadí jejich elektroniku. (Gwynne Roberts, "Witness to a Super Weapon?", London Sunday Times, 17. srpna 1980). Tak je jakákoli atomová válka nasměrována jinak, než k ničivým záporným účinkům. /pokr./

+++

Vlasta Tylová ČTYŘLÍSTKY PRO LÁSKU II

UVITÝ VĚNEC ČTYŘERÁ ROČNÍCH DOB
DOROSTL OPĚT DO PODOB
JARA, KTERÉ JE KREV A HROB,
LÉTA, JEŽ DĚLÍ ZRNO Z PLEV.
PODZIM SE CHYSTÁ
K ZROZENÍ KRISTA
A PRO PASTÝŘSKÝ ZDĚV.

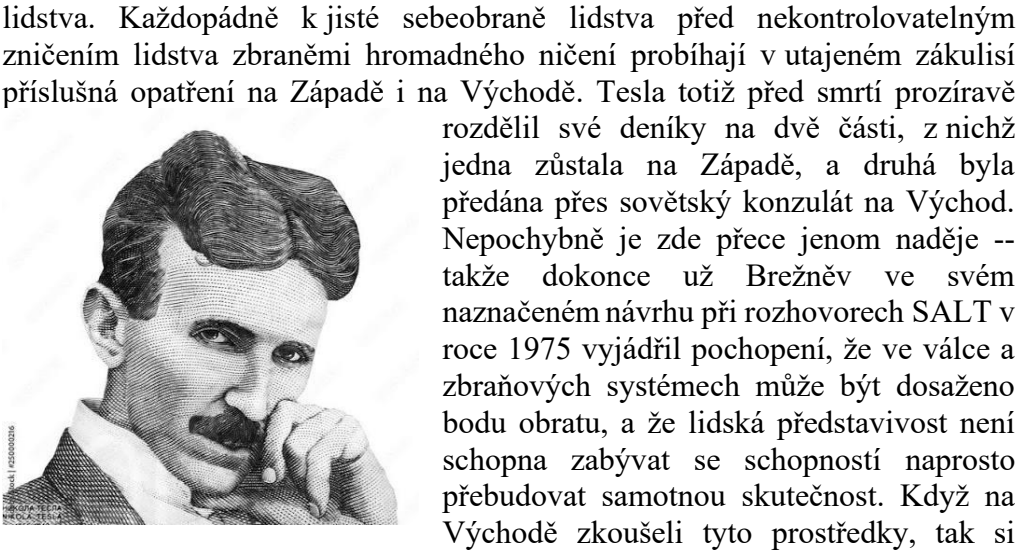
ZIMA JE CHLÉV.
SVĚTOVÉ STRANY S OSOU Y A X
SYMBOLIZUJÍ KRUCIFIX.
U HLAVY SEVER,
U NOHOU JE JIH
A V SRDCI STŘED.

+++

MÍROVÉ VYUŽITÍ TESLOVÝCH VLN

Využitím efektu "*stlačení času*" lze docílit antigravitaci, zhmotnění a odzhmotnění, transmutaci a další úžasné účinky. Lze také získat podprahové a nadprahové sdílení, například skrze zemi, oceán, aj. Nový pohled na pole také poskytuje jednotnou teorii pole, vyšší řád reality a novou super-relativitu. Se svými mozkovými hemisférami je každá lidská bytost také přirozeným skalárním indikátorem. A protože mozek a nervový systém vytváří lavinovité výboje, může vysílat (i detekovat) Teslovy skalární vlny přinejmenším v omezené míře. Takže člověk může někdy vydávat anomální časoprostorové účinky na dálku a v čase. Poskytuje exaktní mechanismus pro psychokinezi, obnovu zdraví, telepatii, prekognici, postkognici, vnímání na dálku, atd.

Po volném a otevřeném uplatnění Teslových vynálezů dosahuje pokročilé obranné působení příznivý účinek dříve, než dojde k atomovému zničení

lidstva. Každopádně k jisté sebeobraně lidstva před nekontrolovatelným zničením lidstva zbraněmi hromadného ničení probíhají v utajeném zákulísí příslušná opatření na Západě i na Východě. Tesla totiž před smrtí prozíravě rozdělil své deníky na dvě části, z nichž jedna zůstala na Západě, a druhá byla předána přes sovětský konzulát na Východ. Nepochybně je zde přece jenom naděje -- takže dokonce už Brežněv ve svém naznačeném návrhu při rozhovorech SALT v roce 1975 vyjádřil pochopení, že ve válce a zbraňových systémech může být dosaženo bodu obratu, a že lidská představivost není schopna zabývat se schopností naprosto přebudovat samotnou skutečnost. Když na Východě zkoušeli tyto prostředky, tak si uvědomovali, že nebezpečné oscilace toku času ovlivňují mozek a smysly - a samotnou podstatu života a dokonce i podvědomí celých národů na Zemi. Tomáš Bahounek OP

+++

Vlasta Tylová ČTYŘLÍSTKY PRO LÁSKU III

NA ŽÁDNÉM MÍSTĚ NELZE OSÍŘET!
AŽ V HORÁCH, DOUŠTÍCH, MOŘÍCH, PRÉRIÍCH,
V ŽÁRU I TAM, KDE NEROZTÁVÁ SNÍH.
PROSTOR I ČAS MÁ VŠUDE STEJNÉ TVÁŘE.
PLANETA ZEMĚ V RÁMU SVATOZÁŘE
S TAJEMSTVÍM V HOSTIÍCH,
I ČAS ROSTOUCÍ PODLE KALENDÁŘE
Z DRAMENŮ V ČTYŘECH EVANGELIÍCH.
ČTYŘERO DOB ROKU DOJÍ PULSUNÍCÍ TEP

TĚLA, V KTERÉ SE PROMĚŇUJE CHLĚB.
DO ČTYŘ MÍST V TĚLE MÍŘÍ HŘEB
A PÁTOU RÁNU ZASADIL KOPI.
Z ÚPLŇKU SRDCE VEDOU PŘÍMÉ STOPY
TAM, KDE SE OTEVŘEL NEBESKÝ STROP
VYKOUPENÍM OD HNĚVU, OD POTOP.
KŘÍŽ ZNÁZORNŮJE ČTYŘERO ROČNÍCH DOB,
AŽ ROLNÍK SEJE NEBO VÁŽE SNOD.

+++

MODLITBA O UTRPENÍ

Sladký a věčný Bože, nekonečná vznešenosti! Nemohli bychom pozvednout svou slabou lásku až k tobě tím více proto, že světlo rozumu bylo zatemněno hříchem. Avšak ty, Největší Lékaři, jsi poslal své Slovo s vnadidlem jeho člověčenství. A na ně jsi chytil člověka, chytil jsi zlého ducha, a to ne silou svého člověčenství, nýbrž: silou svého Božství.

Tím, že ses učinil malým, učinil jsi člověka velkým. Sám naplněn urážkami, jsi jej naplnil štěstím.

Sám jsi trpěl hladem, abys jej nasýtil láskou. Obětoval jsi svůj život, abys jej naplnil svou milostí. Byl jsi zneuctěn, aby mu byla vrácena čest.

Skryt svým člověčenstvím, vrátil jsi mu Světlo -

Rozepjat na kříži jsi jej objal a otevřením svého boku připravils mu útulek proti nepřátelům. Tím je možno změřit šíři tvé lásky. Tím jsi ukázal, že jsi mu chtěl dát víc, než můžeme očekávat od konečných skutků. V této spasitelné lázni si umyl tvář své duše a očistil ji od malomocenství hříchu.

Ó, rozkošná láska, Ohni, propasti lásky, nepochopitelná Velikosti. Čím více nazírám na tvou vznešenost v utrpení Slova, tím více se má ubohá hříšná duše rdí hanbou, že tě nikdy nepoznala. Vždyť jsem vždycky chovala živou lásku smyslnosti a stále jsem byla z hlediska života podle rozumu mrtvou.

Kéž by tvá nekonečná láska milostivě osvítila zrak mého rozumu, mých synů a všech rozumných bytostí.

Ó, Božství, má Lásko! Obracím se k tobě s prosbou. Celý svět úpěl ve zlu. Pohnut láskou jsi mu poslal jako lékaře svého jediného Syna.

Neponořil se však dnes svět do druhé smrti tak hluboké, že její vidění mě u vádí do mdlob?

Jak podruhé vzkřísit svět z této druhé smrti?

Ty jsi napříště Bůh neúprosný, a vrátíš se až k soudu světa a nikoli abys jej znovu vykoupil. Jak tedy, jak vzkřísit tuto mrtvolu?

Nevěřím, bezmezná Dobrotivosti, že ti chybějí k tomu prostředky, neboť ani láska, ani moc, ani moudrost se v tobě nezmenšily.

Ty vždycky můžeš, ba chceš a dovedeš nám poskytnout Lék, který nám chybí. A proto tě o to prosím. Kéž mi tvá Dobrotivost ukáže tento Lék a naplní životem mou duši, aby se srdnatě dala do díla.

Je jistá pravda, že se tvůj Syn nevrátí dřív, než aby v plné slávě zasedl k soudu světa. Vidím však také, že nazýváš své služebníky „Dalšími Kristy“ a že právě skrze ně chceš přemoci smrt a vzkřísit svět.

A jak si mají počínat?

Tak, že statečně půjdou po cestě vyznačené tvým Slovem, plni horlivosti budou toužit po tvé cti a po spáse duší a trpělivě snášet útrapy, trýzně, urážky a ponížení ze všech stran, odkud přicházejí.

S těmito omezenými zkouškami dáváš jejich neomezené touze útěchu tím, že vyplňuješ jejich modlitby a přání. Kdyby jejich tělesná utrpení nebyla provázena touhou, o níž jsem právě mluvila, bylo by to nedostatečné pro ně i pro ostatní, podobně jako utrpení Slova, oddělené od zásluh jeho Božství by nemohlo přinést zadostiučinění za spásu lidského pokolení.

Ó Božský Lékaři, dej nám tedy tyto „Další Kristy“, kteří se stráví bděním, pláčem a modlitbami za spásu světa. Ty je nazýváš svými Kristy, protože se stali podobnými tvému Synu. Věčný Otče, uzdrav nás z naší nevědomosti, z naší slepoty a z našeho chladu.

Náš pohled je upřen tak nízkou, že nepoznáváme ani sebe samých. Učiň nás schopnými poznat tvou vůli.

Zhřešila jsem, Pane, smiluj se nade mnou.

Tisíc díky tobě za to, že jsi potěšil mou duši tím, že jsi mi, dokud ještě byls ve smrtelném těle, ukázal prostředek k poznání tvé nekonečné lásky. Díky také za lék, který vidím připravený k záchraně světa od smrti.

Probud' se tedy, má ubohá duše, která od svého narození spíš.

Nepochopitelná Lásko! Tělesná utrpení tvých sluhů budou moci přispět k záchraně světa díky touze je jich duše, jejíž moc vyplývá z touhy lásky. Ubohá má duše! Obracíš se od Světla a kráčíš do noci. Pojďme; vstaň! Vyjdi z temnot, probud' se a upří zrak rozumu na propast Boží lásky. Nemůžeš milovat to, co nevidíš.

Avšak budeš lépe poznávat, lépe milovat, lépe budeš následovat vůli Boží a zcela se v ni oblékneš.

Pane, zhřešila jsem, smilování se mnou! Amen. / Sv.Kateřina Sienská/

+++

Vlasta Tylová ČTYŘLÍSTKY PRO LÁSKU IV

KŘÍŽ JE STŘED V DĚNÍ KULATÉM.
V ZIMĚ JDOU MUDRCOVÉ SE ZLATEM
VYMĚNIT DARY ZA DAR DRAŽŠÍ.
HLEDÁJÍ KRÁLE V SÍDLE BOHATÉM.
HVĚZDA, KTERÁ JIM DĚLÁ DOPROVOD,
SE ALE NAD BETLÉMEM VZNAŠÍ.
MUDRCI POKLONÍ SE MESIAŠI,
PAK ODCHÁZEJÍ NA VÝCHOD.
NA JAŘE VĚTVE RAŠÍ,

JEUZALÉM SE CHYSTÁ NA PRŮVOD.
JARO MÁ NA TĚLE DO BIČOVÁNÍ PRUHY,
NA ČELE KRVAVÝ DOT.
LIDÉ SE DOHADUJÍ S PILÁTEM,
ABY BYL PROPUŠTĚN TEN DRUHÝ.
SVOBODU VŽÁDALI BARNABAŠI,
SVATÝ BOK PROKLÁL OSTRÝ HROT
A OTISK TVÁŘE ZŮSTAL NA RUBAŠI.

+++

JAK JSEM POTKAL SATANA

Kde? V deníku DNES. Proto už dávno nemám rozhlas, tv ani jiná masmédia a nechtu žádné oficiální tiskoviny. Místo toho používám soustavně ruženec, takže mám přímé spojení se vtělenou ryzí Pravdou.

V současnosti se oficiální masmédia věnují znevažování Ježíše Krista a jeho Církve, jakož i všech jejích zařízení, duchovenstva od papeže až posledního kněze a jáhna. Tím spíš se mne dotýká, když jsem uražen jako otec Tomáš, kněz dominikánského řádu. Zrovna jsem se od někoho dozvěděl, že mne jistá novinářská kreatura v periodiku DNES 5.12.2009 a 18.10.2021 hanebně osočovala, že prý jsem „ve svazcích StB byl veden jako trojnásobný agent už od roku 1976 pod krycími jmény Banán a Dominik.“ To je pustá lež, což dokládám OSVĚDČENÍM FEDERÁLNÍHO MINISTERSTVA VNITRA ze 27.5.1992, které jsem musel pořídit pro potřeby CMTF univerzity v Olomouci, kde jsem přednášel Křesťanskou sociologii. Ďábel stupňuje svou sprostotu a drzost, když sleduje, že se nebráním, ani když mne v týdeníku RESPEKT uráží jako blázna za to, že shledávám ve světě tolik nepřátel proti Církvi.

Za rudé totality jsem coby absolvent FF UJEP pracoval skoro 14 let v JZD jako bezpečnostní a požární technik, energetik a metrolog. Během té temné doby jsem přeložil z latiny filozofickou *Summu contra gentiles* od sv.Tomáše a jiná jeho díla. <http://www.cormierop.cz/Summa-proti-pohanum-1kniha.html> Nakonec jsem byl nuceně přeložen do funkce vážného na vrátnici,

FEDERÁLNÍ MINISTERSTVO VNITRA

C.č. : 10-12915/1-001/1-III-91 V Praze dne 27.05.1992

OSVĚDČENÍ

podle § 9, odst. 1 zákona číslo 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky

O s v ě d ě n í

se pan : PhDr. Jiří BABOUNEK
narozen : 29.08.1947 Brno

není evidován

jako osoba uvedená v § 2, odst. 1, písm. a), b) nebo c) zákona číslo 451/1991 Sb.

 Ing. Ján LANGOS
Ministr vnitra ČR

Poučení : toto osvědčení je platné pouze s osobními doklady, potvrzujícími jméno, příjmení, datum a místo narození v něm uvedeno

kde jsem napsal knihu „Poklad z Lemberka“ o sv.Zdislavě.
https://cormier.websnadno.cz/poklad_z_lemberka.pdf V JZD jsem byl služebně povinen stýkat se s inspektory z MIPO a SNB. Předseda JZD je hojně „občerstvoval“. Když byli v podroušeném stavu, potom - sotva některý odešel na toaletu - tak jeden druhého pomlouvali. Tehdy jsem se dozvěděl také o umučení Pavla Švandy, synovce Tomáše Špidlíka. Nevěděl jsem o tom, zda by tohle byli agenti StB. Inspektori vzhlíželi k StB jako k elitě, kterou však po straně pomlouvali. Nicméně i po sametové revoluci, když jsem přijal oficiálně službu kněze, vysvěceného v cizině, mne někteří tito „inspektori“ vyhledávali v kostele. Zajímali se o Boha a ukázalo se, že jsou ve skutečnosti pokřtění, ba kdysi ministrovali a nyní měli znovu zájem o svátosti. Svátostí se jim s patřičnou lítostí, předsevzetím a pokáním dostalo. Některé z nich jsem i církevně pohřbil. Po sametové revoluci jsem dokončil a vydal přes sto publikací.

Neméně hanebné je obvinění deníku DNES mé osoby, že prý jsem v roce 2009 Antonínu Přidalovi doslovně „vykradl jeho“ překlad díla *Pan Kaplan má třídu rád* od Lea Rostena. Úsměvné na tom je, že domněle ukřivděný Přidal nebyl původním překladatelem daného díla. Byl jen epigonem pravého překladatele. Ve skutečnosti to asi o 50 let dříve přeložil a vydal Pavel Eisner (*1889 +1958). Jazykově svérázně nadaný Eisner použil v překladu studentský argot, takže to byla koláž pomocí lidové etymologie mluvy studentů. Eisner měl ke studentům blízko. Mnohé z nich, směřujících před nacistickou okupací do exilu, učil angličtinu. Tak dobře poznal jejich jazykové divuplody. Jako žid přežil okupaci díky manželství s německou árijkou. Za protektorátu překládal a tvořil. Přitom zužitkoval studentské jazykové novotvary a zkomoleniny, navozující drobnými slovními přesmyčkami vtipné gagy, takže z nich vytvářel vesele odlehčenou literární koláž strohé výuky /vyd.1947/. Vykrádal snad studentskou mluvu? Jistěže ne. Také u mne nešlo o vykradení Eisnerova epigona Přidala. Ten vydal Eisnerův překlad se svým malíčkým přívěskem pod názvem „*Pan Kaplan má STÁLE třídu rád*.“ Přidal uvádí: prý to nepřeložil z anglické předlohy, ale z německého překladu. Ovšem Eisnerovy nepřeložitelné slovní novotvary tam zůstaly.

U mne však jde o koláž v duchovní literatuře poučenou díly Umberta Eca. O to se zatím nikdo z křesťanů nepokusil. Zatímco u Ecova výpotku *Jméno růže* se zesvětštělé masy tomuto proticírkevnímu paskvilu obdivují, a ještě ten škvár filmují, u křesťana všemožně pranýřují jakýkoli pokus o koláž v duchovní literatuře a autora nazývají zlodějem, plagiátorem. Církev se zmohla na to, že *Jméno růže* odsuzovala, ale co takhle učit se pro Krista a pro jeho Církev od jeho nepřátel? Tak se i sv.Tomáš poučil od Averroa a sv.Dominik převzal hábit od katarů. Kromě toho jsem knihu „*Za školou s andělským učitelem*“, odhalující jazykově osvěženým způsobem dosud skryté vlastnosti světce, vydal vlastním nákladem pro studenty. Přitom jsem samozřejmě zkoumal také zájem trhu o tuto knihu, jenže bezvýsledně. Nenašel se zájemce. Trh byl a zůstává v zajetí světa. Dominikánský provinciál, bedlivě naslouchající hlasu ulice a zednářskému Pen-klubu, vydal příkaz: Okamžitě skartovat celé vydání! Ovšem pozdě, studenti už dílo zdarma rozebrali a bez mého vědomí si znovu zajistili druhé vydání, tedy další tisícovku knihy. Na adresu Antonína Přidala lze dodat, že po sametové

revoluci vedl televizní pořad KLUB NETOPÝR. To byla varianta amerického způsobu náboru do zednářské lóže. Veřejně jsem na toto šíření zednářských nepřátel Krista a Církve v ČSR upozornil /1992/, ovšem anonymně, tedy nepostižitelně. Proto peklu nezbylo než vést hanlivý útok proti mně záludně, *podpásově, pod falešnou vlajkou*. Útoky Zlého na mne přicházely každou chvíli, a to i ve zpovědnici, kam se vtírali různí pekelníci a provokatéři. Ba i Církev mne kvůli tomu vyšetřovala. Tak jsem potkal satana nejen v masmédiích, ale i v kněžských a biskupských sutanách a řeholních hábitech. Nedivme se tomu. Kde jinde by se měli d'ábloví spiklenci nejvíc vtírat a falešně předvádět, než tam, kde o něco jde, a to je právě zde? **Díky Bohu, Matce Boží a andělům, že mě, hříšného, ochránili od jiných d'ábelských úkladů!** T. J. Bahouněk OP

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH. ŽIVOTA PATRIKA KUŽELY OP
LARCHER–MEYNARD Rozjímání o životě a ctnostech svatého Otce Dominika
Z francouzštiny přel. Br., Patrik M. Kužela OP

13. úterek Oddanost svatého Otce Dominika Panně Marii

1. Pozorujme dětinnou úctu sv. Otce Dominika k Panně Marii. Jako šířitel pobožnosti svatého Růžence hlásal Dominik její znamenitost tak úspěšně, že ji brzy přijala celá Církev. Povzbuzoval všechny příkladem i slovem, aby ctili vznešenou Královnu obzvláštní úctou, a podařilo se mu to tak, že jeho synové a dcery byli a jsou vždy a všude její věrní služebníci.

Není divu, že Odpůrce obchází světem jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil, přitom na každém kroku proklíná: „*Zlořečena buď, Dominiku, oddanost, jakou jsi měl k Panně Marii, Matce Boží! Zlořečení buďte tvoji řeholníci, zlořečen buď tvůj řád! Raději bych pekelné muky snášel, než abych mluvil ke tvé chvále... Pravím vám, Dominik je jeden z důvěrníků Panny Marie...*

A ty, veliký Bože, ty mě nutíš chválit Dominika, mého největšího nepřítele, protože chceš, aby všichni věděli, jak je dobré a Spasitelné milovat tvou Matku a oddaně jí sloužit. Dominiku, nenávidím tě živelněji, než lidé nenávidí mor. Ne, ani propastné temnoty by mě netrýznily tak jako řeč, kterou jsem nucen mluvit na tvou oslavu. Ó, jak jsi ty miloval Marii! Proto ten, kdo chce být přítelem blahoslavené Panny, musí horlivě uctívat Dominika.“ /Vymítání zlého ducha v Ste. Baume u sv. Maří Magdaleny 21. září 1610./

2. Uvažujme, jakou hojnost milostí rozlévala Panna Maria na svého milovaného syna Dominika. *"On byl pochodeň, kterou dal Bůh lidem prostřednictvím Panny Marie, neboť on mu dala hábit. Boží dobrota jí svěřila péči o něho."* /Sv. Kateřina, Dial. 156, 10./ A podle sv. Vincence Ferr. *"byl solí, kterou blahoslavená Panna zachránila a obrodila svět."* /1. Řeč o sv. Dominiku./

Když svatý Patriarcha prosil před smrtí tuto dobrou./ Matku za své děti, které nechával osiřelé, dostal tuto odpověď, ve které vyvrcholila přízeň, již ho Maria zahrnovala: *"Dominiku, milovaný můj, protože jsi mne miloval víc než sám sebe,*

budu chránit tvoje děti svým panenským pláštěm, a všichni, kdo vytrvají v zachovávaní tvé řehole, budou spaseni."/Život sv.Brigity 3,17./

Jak bychom mohli nejásat útechou a radostí nad tak vzácným slibem, nad takovou nadějí na věčnou spásu! Děti Otce tak významného Marii, dědici milostí, které on dostal s nebe jakou vděčnost v nás musejí vzbudit tak jedinečné známky její lásky! Služme jí tedy věrně, zachovávejme horlivě svoje svatá pravidla, jejichž plnění nám zaslouží její ochranu, a vzpomeňme si, co praví jeden zbožný spisovatel, že je to jakýsi známka zavržení pro syna sv.Dominika nebýt oddán nebeské Královně." /Anné dom. Myšlenky na každý den, kněz III.řádu sv. Dominika./

Ctíme dnes 1.tajemství slavného růžence, seslání, a prosíme Marii, Královnu apoštolů, aby v hojnosti udílela ducha lásky celému řádu.

+++

Vlasta Tylová ČTYŘLÍSTKY PRO LÁSKU V

K LÁSCJE JE JENOM JEDEN VCHOD.

LIDÉ SE ŽENOU DO NEHOD,

SOUTĚŽÍ O ZÁSLUHY,

VRŠÍ SVÉ HRŠNÉ DLUH,

JDE DALŠÍ DATUM ZA DATEM.

JEDINÝ PEVNÝ BOD

JE V KŘÍŽI ROZDÍATÉM.

A KAŽDÁ MODLITBA JE K NEBI SCHOD.

OPAKUJÍ SE ZVĚROKRUIHY,

NA JAŘE POLE BRÁZDÍ PLUHY,

PAK PŘEDNE LETNÍ BOŽÍ HOD

SE SVATÝM DUCHEM NA LUNETĚ DUHY.

+++

BRATR YUN ŽIVÁ VODA ozvučené podání - mp3

01 POKÁNÍ: <https://gloria.tv/post/yHeDd8mo9o3329G2VZGpdGX34>

02 CO SE MŮŽEME NAUČIT OD EZAUA:

<https://gloria.tv/post/KPzcGxVJ4xSh3XjQinkenWQiR>

03 ODPUŠTĚNÍ:

<https://gloria.tv/post/YUy2qLpQsYHu3BxRWAcTPXdG2>

04 NEVRACET SE ZPĚT:

<https://gloria.tv/post/Bt2A6vMvMmKS2AubwNjgNp1Uk>

05 OBTĚŽKÁNÍ DUCHEM SVATÝM:

<https://gloria.tv/post/3RGWysmScYA8ApXZDaiQwrm9S>

06 KOHO DUCH SVATÝ POUŽÍVÁ:

<https://gloria.tv/post/QfdHdvxtMXAs1lDYDXF6x3uxn>

07 LAZARE POJĎ VEN:

<https://gloria.tv/post/hFpds6Aki6W147KjCGBEAYhfg>

08 PRAVÁ SVOBODA:

<https://gloria.tv/post/oadKv9NRhv362iJJTXzhVa36>

09 VZPUERNÝ SLUŽEBNÍK:

<https://gloria.tv/post/pajxYukV8b7K12w7rCtPvaTZf>

10 SMĚLÝ JAKO LEV:

<https://gloria.tv/post/3qJfTV3fFAjYAnXzjo4QGnG2n>

11 NÁSTROJE OBNOVENÍ:

<https://gloria.tv/post/SoYcDxw37KWV4ajsiP1e6f1Jb>

12 PRAMENY VODY ŽIVÉ:

<https://gloria.tv/post/8htePHqWMe7j4Sb7zhBwZZ2V2>

13 SLYŠET BOŽÍ HLAS:

<https://gloria.tv/post/8htePHqWMe7j4Sb7zhBwZZ2V2>

14 SKUTEČNÁ JEDNOTA:

<https://gloria.tv/post/ZnDysA7RLZ9Z113MxDyFYVLRk>

15 BŮH MOCI:

<https://gloria.tv/post/dvJDmW2DAtgw3D7zgNRF4yVjD>

16 LEKCE RYBOLOVU"

<https://gloria.tv/post/CgwHL1Lv7z9v6LdYY4DAwkegJ>

17. SPÍCÍ CÍRKVI, PROBUĎ SE

<https://gloria.tv/post/T7kxwn2zfEhX4ch2cjtMnx82K>

18. CELOSVĚTOVÁ VIZE

<https://gloria.tv/post/RCLehb4VqBco19Gs8HkiciGmA>

19. ČOKOLÁDOVÍ VOJÁCI

<https://gloria.tv/post/uKBhhyXeRsU3469y8uumB11D8>

20 PŘIJMOUT UTRPENÍ

<https://gloria.tv/track/j6N146dvDvz73WH8jQTHRHKfy>

21 SÍLA V BOUŘI

<https://gloria.tv/post/sgM9qBd98kYQ3Wty9hjQgeuLn>

22 BŮH SMLOUVY

<https://gloria.tv/share/2wGw8MF3WrPuBPAiwWrFFE613>

23 PRACOVAT NA BOŽÍ SKLIZNI

<https://gloria.tv/post/sUbE2csbcD9a3SJbRJyPubuQ3>

24 OTROCTVÍ A SVOBODA

<https://gloria.tv/post/EtSPTuNjrb4M4FNMnFKLXrnEu>

25 NOVÉ MĚCHY

<https://gloria.tv/post/h1tBKEmVLeeW3wSTjE8yGvDpU>

26 BRATRSTVO MOKRÝCH DEK

<https://gloria.tv/post/ggnVfZ94kF4YBxpGTNdWQQV>

27 OBŘÍ ZABIJÁCI

<https://gloria.tv/post/zjmSTDxNVEqD3scBhySshsjQL>

28 OČEKÁVÁNÍ PÁNA

<https://gloria.tv/post/aZTqCLpxE6yn4PK22JkMyaSzZ>

ČÍNSKÁ EVANGELIZACE JERUZALÉMA BRATRA YUNA:

<https://gloria.tv/post/SAZffTogFUNz41DAnU9QF3jeo>

+++

Zprávy: Výstava POZVEDÁM SVÉ OČI K TOBĚ: obrazy sestry Veroniky III.OP probíhá v kostele sv.Maří Magdaleny v Kuřimi od 13.9. do 20.9.2026

+++

"Ale tam odsud je lepší výhled."

